

1st April 1963] [திரு. எ. சுவாமிதாஸ்]

வில்லை. தொழிற் கல்வி கட்டாயம் வேண்டும். அதை எப்படியாவது ஆறு முதல் எட்டு வகுப்பு வரையில் கட்டாயமாகச் செய்ய வேண்டும்.

பள்ளிக்கூடங்களில் லெபரடரிஸ் இருக்கின்றனவா என்பதை முதலில் கவனிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் சயன்ஸ் போன்ற பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுக்க வசதியாக இருக்கும். தற்போது பல பள்ளிக்கூடங்களில் லெபரடரிஸ் இருப்பதில்லை. இன்ஸ் பெக்ஷன் நேரத்தில் மட்டும் சில பொருள்களை வாங்கி வைத்து விடுகிறார்கள். சயன்ஸ் போன்ற பாடங்களை யெல்லாம் நேரடியாக எக்ஸ்பரிமெண்ட் மூலம் கற்றுக்கொடுத்தால்தான் மாணவர்களின் மனத்தில் நன்றாகப் பதியும்.

ஹையர் கிரேடு டிரெயினிங்கை எடுத்துவிடப்போவதாகச் சொன்னார்கள். செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களே எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் இருக்கவேண்டும்.

(மணியடிக்கப்பட்டது.)

* திரு. மு. கருணாநிதி: சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று இந்த மாமன்றத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள கல்விக் கொள்கையைப் பற்றி என்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்துக் கூற நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நேற்று முன் தினம், இந்தக் கொள்கையைப் பற்றி ஆளுநர் கட்சி உறுப்பினர் ஈரோடு நண்பர் அவர்கள் பேசும்போது, 'கல்வியைப் பிடித்திருந்த சனி தொலைந்தது' என்று சொன்னார்கள். அவர் பேசிய அந்தத் தினம்கூட சனிக்கிழமைதான். சனி தொலைவதற்கு ஞாயிறு காரணமாக இருந்து கல்விக் கொள்கை என்ற திங்கள் இப்போது வந்திருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் கூறக்கூடும். சனி தொலைவதற்குக் காரணமாக இருந்த ஞாயிறு என்பதற்குச் சூரியன் என்று கூடப் பொருள் உண்டு. அந்தச் சூரியனை உதயசூரியன் என்று நான் குறிப்பிடுகிறேன் என்று அமைச்சர் அவர்கள் கருதிக்கொண்டால் அதை நான் மறுக்க விரும்பவில்லை. இந்தக் கல்விக் கொள்கை திங்களாக வந்திருக்கிறது என்று நாம் எண்ணிக் கொள்வோமானால்—திங்கள் என்றால் சந்திரன், அந்தச் சந்திரனிலே களங்கம் இருப்பது போல் கல்விக் கொள்கையிலே இருக்கின்ற களங்கங்களை நான் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது. நிலவிலே களங்கம் இருப்பதால் அந்நுடைய நேர்த்தி கெட்டு விடுவதில்லை என்று வாதிக்கலாம். நிலவிலே களங்கம் இருக்கலாம். ஆனால் கல்வியிலே களங்கம் இருக்கக் கூடாது. அந்தக் காரணத்தினாலேதான் "கற்க கசடற. . . ." என்று பெரியவர்கள் கூறினார்கள். "எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தரும்" என்று நம்முடைய நாட்டிலே பழமொழி வழங்கி வருகிறது. கண் எனத்தக்க எண்ணும் எழுத்தும் ஏறத்தாழ 15 ஆண்டு காலக் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் பல்வேறு முன்றகளை அடிக்கடி மாற்றுகின்ற காரணத்தால் எப்பாடுபடுகின்றன என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. இந்த 15 ஆண்டு காலத்தில்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

கல்விக்காகச் செலவிடப்பட்டிருக்கின்ற தொகை ஏறத்தாழ 150 கோடி ரூபாய் அல்லது 200 கோடி ரூபாய் இருக்கும். ஆனால், இவ்வளவு பெருந் தொகையைக் கோடிக் கணக்கில் செலவிட்டும், ஏற்பட்டிருக்கின்ற திட்டங்கள் அடிப்படையிலே ஏற்பட்ட குழப்பமோ, மொழிக்கொள்கை அடிப்படையில் உள்ள குழப்பமோ நீங்கிற்று என்றால் இல்லை.

கடந்த 15 ஆண்டு காலமாக, முதல் தடவை ஏற்பட்டது காங்கிரஸ் சர்க்கார், அடுத்தது கழகத்தினுடைய சர்க்கார், அடுத்தது கம்யூனிஸ்டு சர்க்கார், அடுத்தது காங்கிரஸ் சர்க்கார் என்ற அளவிலே இங்கு சர்க்கார் அமையவில்லை. ஒரே நிலையான சர்க்கார் 15 ஆண்டு காலமாக ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருந்து கல்விக்காக 150 கோடி ரூபாய், 200 கோடி ரூபாய் அளவுக்குப் பெருந் தொகையைச் செலவழித்து, அதற்குப் பிறகும் இந்தத் துறையிலே குழப்பந்தான் மிச்சம் என்ற நிலைமை இருக்குமானால், உள்ள படியே எங்களுடைய வருத்தத்தை எப்படித் தெரிவிக்காமல் இருக்க முடியும்? எத்தனை வருஷம் படிப்பது என்பதிலே குழப்பம் ஏற்பட்டு, 11 ஆண்டாக இருந்தது 10 ஆக மாற்றப்பட்டு, மறுபடியும் 11 ஆண்டு என்ற நிலைமைக்குக் குழப்பமும், சரித்திரமும் புவியியலும், சமூகப் பாடம் என்கிற நிலைமையிலே மாற்றப்பட்டு, பிறகு சமூக இயல் பாடங்கள் சரியானவையாக இல்லையென்ற காரணத்தால் மறுபடியும் சரித்திரம், புவியியல் என்று செய்ய வேண்டுமென்ற குழப்பமும், விருப்பப் பாடம் இருந்து, இடையிலே நீக்கப்பட்டு மறுபடியும் வேறு உருவில் வந்திருக்கிற குழப்பமும், ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் படித்தால் போதும் என்று சொல்லி, மறுபடியும் மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டுமென்ற இத்தகைய குழப்பமும், வடிகட்டும் முறை முதலிலே இருந்து பின்னர் நீக்கப்பட்டு, மறுபடியும் புகுத்தப்பட்டு, மறுபடியும் நீக்கப்படுகிற குழப்பமும், கல்வியைப் பொறுத்த அளவிலே கடந்த 15 ஆண்டு காலத்திலே ஏற்பட்ட பயங்கரமான குழப்பங்கள் ஆகும். பயங்கரமான குழப்பங்கள் என்று ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், கல்வியிலே இளம் சிரார்கள், பிஞ்சு மனம் படைத்தவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான். அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்ற இந்தத் துறையிலே அவர்களுடைய எதிர் கால வாழ்க்கையோடு விளையாட்டு நடத்துவது போல் வேதனையான விளையாட்டுக்களைக் கடந்த 15 ஆண்டுக் காலமாக ஏறத்தாழ 200 கோடி ரூபாய் செலவிலே நடத்தி வருவது முறைதானா, தர்மமா, நியாயமா, நேர்மையா என்பதை உள்ளபடியே சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

அன்றையதினம் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்திலே அமைச்சர் அவர்கள் குறுக்கிட்டு, 'அப்படியானால் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கின்ற மாற்றங்களை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையா?' என்று கேட்டார்கள். அது வேறு பிரச்சனை. இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்களைக் குறித்து எங்களுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்கும் நேரத்தில், இப்படிப் பலவிதமான மாற்றங்களை, 15 ஆண்டு காலமாக ஒரே நிலையான சர்க்காராக

1st April 1963] [திரு. மு. கருணாநிதி]

இருந்தும் நீங்கள் செய்ததற்கு என்ன காரணம்? ஆளும் கட்சி கனம் உறுப்பினர் திரு. பழனி அவர்கள், 'இப்போது வந்திருக்கும் திட்டந்தான் ஒழுங்கான முறையில் போடப்பட்ட அருமையான திட்டம், இந்தத் திட்டத்தைத் தயாரித்தவர்கள் அறிஞர்கள் என்று புகழத்தக்கவர்கள்' என்று சொன்னார்கள். அப்படியானால் போன தடவை திட்டம் போட்டது யார்? இப்போது போடப்பட்ட திட்டந்தான் ஒழுங்கானது, அறிவுடமைக்கு ஏற்ப போடப்பட்ட திட்டம், இதைப் போட்டவர்கள்தான் அறிஞர்கள் என்றால், இதற்கு முன்பு குழப்ப நிலைமையில் திட்டங்களைப் போட்டவர்கள் யார்? வேடிக்கையாக ஒவ்வொரு தடவையும் ஆளும் கட்சியின் சார்பிலே கல்வித் துறையிலே குழப்பங்களை ஏற்படுத்துவதும், கட்சிக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக அதற்கு ஆளும் கட்சியினர் ஆதரவு கொடுப்பதும், அவ்வப்போது மாறுதல் களைச் செய்வதும் நியாயந்தானா? 'அப்படியானால் இந்த மாறுதலை, இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதலை நீங்கள் விரும்பவில்லையா?' என்று புலவர் கோவிந்தனைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல விரும்புகிறேன். சாதாரண உதாரணந்தான். வீட்டிலே சாப்பிடுகிற நேரத்தில் சமையல்காரன் குழம்பிலே புளியை அதிகமாகக் கரைத்து விட்டான் என்று சொன்னதும், அதைச் சரிக்கட்ட உப்பைப் போட்டு, உப்பு அதிகமாகிவிட்ட காரணத்தால் தண்ணீரைக் கொட்டி, பிறகு புளி, உப்பு இல்லாத காரணத்தால் மறுபடியும் அவற்றைப் போட்டு 'ஏற்றுக்கொள்ளுகிறீர்களா?' என்று கேட்டால், அன்றைய தினத்தில் வேண்டுமானால் சாப்பாட்டால் ஏற்றுக் கொள்ளலாமே தவிர, சமையல்காரனைத் தொடர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா என்பதைப்பற்றி யோசிக்கத்தான் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட குழப்ப நிலைமையில் 15 ஆண்டு காலமாக 200 கோடி ரூபாய் செலவழித்த பிறகு, இப்போது மாறுதல் செய்து ஒழுங்கான திட்டத்தை வகுத்து இந்த மன்றத்திலே வைத்திருக்கும் நிலையில், எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் அத்தனை பேருடைய உள்ளத்து உணர்ச்சிகளுக்கும் மதிப்பளித்து இந்தத் திட்டத்தை நிலையாக ஆக்குவதற்கு நீங்கள் முயற்சி எடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் நான் இதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டினேன்.

கல்வித்துறை வட்டாரங்களில் புனர் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு 12-00
தான் இப்போது இத்திட்டம் வந்திருப்பதாக கொடுக்கப்பட்ட noon.
டிருக்கிற இந்த அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. புனர் பரி
சீலனை செய்யப்பட்டதின் அழகு எப்படியிருக்கிறது? புனர்
பரிசீலனை செய்யப்பட்டு மன்றத்திற்கு வந்த பிறகு சரித்திரத்
திலும், புவியியலிலும் பரீட்சை வேண்டுமென்று திருத்தம் தரப்
படுகிறது. இந்த வெள்ளை அறிக்கை வெளியான பிறகு தமிழகத்
தில் உள்ள ஆசிரியர்களும், கல்வித்துறை நிபுணர்களும் அவர்கள்
கோரிக்கைகளை அதற்குப் பிறகுதான் தெரிவிக்க நேரம் தரப்
பட்டு சரித்திரத்திலும் புவியியலிலும் பரீட்சை வேண்டுமென்று
வலியுறுத்துகிற நிலையில் திருத்தம் ஆளும் கட்சியினரால்
இன்றையதினம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இப்போதாவது

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

ஒழுங்கான முறையில் புனர்பரிசீலனை செய்யப்பட்டிருக்கிறதா? கலக்க வேண்டியவர்கள் அத்தனை பேர்களும் கலக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா? அடிமட்டத்திலுள்ள ஆசிரியர்களின் எண்ணங்கள் சரியாக அறியப்பட்டிருக்கின்றனவா? என்ற ஐயப்பாடு திடீரென்று திருத்தம் வந்த பிறகு எனக்கு ஏற்படுகிறது. இத்திட்டப்படி மூன்றாம் படிவத்திலுள்ள மாணவனின் பாடத்திட்டங்கள் ஏறக்குறைய ஏழாம் வகுப்பு மாணவனுக்கு இருக்கிறது. மூன்றாம் படிவ மாணவன் ஒன்பதாம் வகுப்புக்குச் செல்லமுடிகிறது. ஏழாம் வகுப்பு மாணவனுக்கு மூன்றாம் படிவ பாடத்திட்டங்கள் அமூல் படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், ஏழாவதில் இருந்து எட்டாவதுக்குத்தான் செல்ல முடிகிறது. இனி ஒரு பரிதாப நிலை. சென்னை போன்றயிடங்களில் மூன்றாம் படிவத்தில் இடம் இல்லாததால் ஏழாம் வகுப்பிற்குச் சேர்க்கப்பட்டு இன்றைய தினம் கல்விக் கொள்கை மாற்றத்தால் மூன்றாம் படிவத்தில் இடம் இல்லாது ஏழாம் வகுப்பிற்குச் சென்ற மாணவன் எங்கே செல்வது என்ற கவலை மாணவர் வட்டாரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் என்ன தீர்வு காணப்போகிறாரோ தெரியவில்லை. அவர்கள் பதிலில் அதைக் கூறுவார்கள் என்று ஆவலோடு நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

அடுத்து, வட்டார மொழிகளை போதனா மொழிகளாக ஆக்க வேண்டும், பயிற்சி மொழிகளாக ஆக்கவேண்டுமென்ற கொள்கை இன்று நேற்றல்ல ஏற்பட்டது. இந்த மன்றத்தில் உள்ள ஆளும் கட்சி கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நான் பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்வேன். “நாஷனல் லாங்குவேஜ் பார் இந்தியா” என்ற புத்தகம் 1941-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் மதிப்பு மிகுந்த பண்டித நேரு அவர்கள் எழுதியுள்ள மொழிப்பற்றிய கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார், “பல்கலைக்கழகக் கல்வி அந்தந்தப் பிராந்திய, வட்டார மொழியில் இருந்து தீரவேண்டும்” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இப்படி எடுத்துரைத்திருப்பது நேரு அவர்கள் மட்டுமல்ல. நாவலர் சோமசுந்தர பாரதி அவர்கள் 20-5-1948 இல் திருச்சி வானொலியில் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்கள் ‘ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மனி முதலிய பிறமொழிகளில் திறம்பட எழுதிய அறிவு நூல் அனைத்தையும் மொழி பெயர்த்து உதவத் தூண்டுதல் வேண்டும். இன்னும் மேதைகள் ஆராய்ந்து தெளிந்த அரும்பொருள் பற்றி அவர்களைக் கொண்டு புதிய நூல்களை ஆக்குதல் வேண்டும். இருவகை நூல்களும் உயர்தரப் பள்ளிகள், பெரிய கல்லூரிகள் எங்கும் அருந்திறன் உடைய பேராசிரியரால் பயிற்றப்படுதல் வேண்டும். அயராது இந்த முறை கையாளின் உயர்தரக் கல்விக்கு ஆங்கிலப் பயிற்சியை ஐயிரண்டாண்டில் அறவே விடலாம்”. பத்து ஆண்டுகளில் ஆங்கிலப் பயிற்சியை அறவே விடும் அளவு இந்த நூல் எழுதப்படவேண்டுமென்று நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் கூறியிருக்கிறார் 1948-இல். 1947-இல் காங்கிரஸ் ஆட்சி அமைகிறது. அதற்கு முன்பே நேரு அவர்கள் எழுதிய

1st April 1963] [திரு. மு. கருணாநிதி]

புத்தகத்தில் அந்தந்த வட்டார மொழிகளில்தான் கல் லூரிப் பயிற்சி மொழி இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக் கிறார்கள். ஒரு நாட்டில் தொழில்கள் வளரவும், திட்டங்கள் பெருகவும், அறிவு செழிக்கவும், ஆற்றல் பொங்கிடவும் அடிப் படையானது கல்வி. ஆக, பயிற்சி மொழி அந்தந்த வட்டார மொழியில், அந்தந்தப் பிராந்திய மொழியில் இருக்கவேண்டு மென்பது நேரு போன்ற பெரும் தலைவர்கள் ஒப்புக் கொண்ட உண்மை. ஆனால், கல்லூரிகளில் வட்டார மொழியில் கல்வி யைப் பரப்ப என்ன முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது? முயற்சி எடுத்தோம்; ஆனால் அந்த முயற்சிகள் வெற்றி அளிக்கும் அளவிற்கு அவகாசம் இல்லாமல் போய் விட்டது, தயக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்றெல்லாம் இன்றைய தினம் நம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அவர் களுக்கு நான் ஒன்று ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். கல் லூரித் தமிழ் குழு 1960-ஆம் ஆண்டில் இந்த மன்றத்தில் சமர்ப்பித்த செயல் நிலை அறிக்கையில் தமிழ் குழுத் தலைவர் திரு. ஜி. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் இந்த சட்டமன்றத்தில் சமர்ப்பித்த கல்லூரி செயல் நிலை அறிக்கையில் என்ன குறிப் பிடுகிறார்கள்? ஆசிரியர்கள் இந்த போதனை மொழியில் அக்கறை காட்டவில்லையா? அக்கேள்விக்கு திரு. தாமோதரன் அவர்கள் அறிக்கையில் அழகாகப் பதில் அளித்திருக்கிறார்கள். “தமிழில் கல்லூரிப் பாடங்களை நடத்துவதற்கு ஆசிரியர்களின் ஆர்வமும், தகுதியும் எந்த நிலையில் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து கொள்ளக் குழு விரும்பிற்று. அதன்படி ராஜ்யத்தில் உள்ள எல்லாக் கல்லூரிகளுக்கும் சுற்றறிக்கை அனுப்பப்பட்டது. பல்வேறு கல்லூரிகளிலிருந்து வந்த பதில்கள் கல்லூரித் தமிழ் குழுவினருக்கு மிகவும் உற்சாகமூட்டக் கூடியவை களாக இருக்கின்றன. தமிழில் பாடங்களை நடத்துவதற்கு ஆசிரியர்கள் ஊக்கம் காட்டியிருக்கின்றனர். ஓரளவேனும் தயக்கம் இருக்கக் கூடும் என்று நினைத்த குழுவினருக்கு இந்த மகிழ்ச்சியான முடிவு எதிர்பாராததாக அமைந்தது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் அக்கறையோடு இதை வரவேற்கிறார்கள் என்பதற்கு இதை விட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்? கலைச் சொற்கள் கிடைக்கவில்லையா? தமிழில் பயிற்சி மொழியை, ஆர்வத்தோடு பரப்ப கலைச் சொற்கள் கிடைக்காமல் போய் விட்டனவா? அதுபற்றியும் திரு. தாமோ தரன் அவர்கள் இந்த அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். “கல்லூரித் தமிழ்க் குழுவினரின் முதல் கவனம் கலைச் சொல் லாக்கத்தில்தான் சென்றது. கல்லூரிகளில் இருந்தும் கல்வி நிபுணர்களிடமிருந்தும் பட்டியல்கள் உரிய காலத்தில் திரும்பி வந்தன. அனுபவமும் ஆராய்ச்சியும் கொண்ட கல்வி நிபுணர் கள் தங்கள் கருத்துக்களையும் திருத்தங்களையும் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். கல்வித் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள பெரு மக்கள் இவ்வாறு ஒத்துழைத்த செயல், குழுவினருக்கு மிகவும் ஊக்கம் ஊட்டுவதாக இருந்தது” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். பிறகு என்ன வேண்டும்? அப்படிக்கிடைத்த கலைச் சொற் களைப் பரப்ப வழியில்லாமல் போய் விட்டதா? அதற்கும்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

பதில் தருகிறார். “இவ்வாறு முடிவு செய்யப்பட்ட கலைச் சொற்களை ஒன்று சேர்த்து சென்னையில் உள்ள அரசாங்க அச்சுக் கூடமும், கோவை கலைக் கதிர் அச்சுக்கூடமும், 14 பட்டியல்களை மூன்றே வாரங்களில் அச்சிட்டுக் கொடுத்தன” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பிறகு என்ன? பாட நூல் வெளியிட கலைச் சொற்கள் அமைய வழி காணவில்லையா? “பாட நூல்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும், ஒவ்வொரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இந்தக் குழுக்கள் தகுந்த பாட நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து தெரிவித்தது. முதலாண்டில் புத்தகங்களுக்கு அதிக கிராக்கி இருக்கமுடியாது என்பதால் பிரசுரகர்த்தாக்கள் தயக்கம் காட்டினர். 1963-ல் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழ் பயிற்சி மொழி ஆகும்போது புத்தகங்களுக்கு நல்ல கிராக்கி இருக்குமென்று குழு உறுதி கூறியது”. புத்தகங்களை வெளியிட்டார்களா? இடையில் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது. லண்டன் போன்ற நகரங்களில் உள்ள இந்திய நாட்டு பிரசுரகர்த்தாக்கள் பிரதிநிதிகள் காட்டிய தாமதத்தால் மொழி பெயர்ப்பிற்கான உரிமை கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அது பற்றி கூறும்போதும், “மொழி பெயர்ப்பு உரிமை பெறுவதற்கு சில நூல்களுக்குத் தாமதம் ஏற்பட்டது. ஆனால், இப்படி நேர்ந்து விட்டால் என்ன செய்யலாம் என்று ஒரு மாற்றுத் திட்டத்தை குழு முதலிலேயே எண்ணி வைத்திருந்தது. அதன்படி அந்தந்தப் பாடத்தின் சிறந்த புலமையும் தெளிவும் கொண்ட நிபுணரைத் தேர்ந்தெடுத்து தமிழில் புத்தகம் எழுதச் செய்வது என்று முடிவாயிற்று. குழுவின் முயற்சி வீண்போகவில்லை. வெளியிடுவோரும் நூல் ஆசிரியர்களும் காட்டுகின்ற ஆர்வத்தை பார்க்கும்போதும் அரசாங்க ஆதரவையும் தாராள மனப்பாங்கையும் காணும்போதும், ஜூன் மாதத்துக்குள் சிறந்த நூல்களை வெளியிடுவதில் வெற்றி காணமுடியும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். 1960 ஜூனுக்குள் நூல்கள் வெளியிடுவதில் வெற்றி காணலாம் என்று கூறியிருப்பதுபோல் நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றனவா? 52 புத்தகங்களின் பட்டியல் என்னிடம் இருக்கிறது. பொருளாதாரம், பொது அறிவியல், வரலாறு, இந்திய அரசியல் அமைப்பு . . . இன்ன பிற 52 நூல்களின் பட்டியல் என்னிடம் இருக்கிறது. 1961-62-இல் அரசாங்கச் செலவில் 57,883 ரூபாய் செலவில் 37 புத்தகங்கள் தயாராயிருக்கின்றன. ஆக கலைச்சொற்கள் இல்லாமையினால் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகப் பரப்ப இயலவில்லை என்று சொல்வது சரியான காரணமாகாது. செயல் நிலை அறிக்கை கடைசியாக ஒன்று குறிப்பிடுகிறது. நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் பேச்சிலே குறிப்பிட்ட வாசகத்திற்கான பதில்தான் அது. ‘சிக்கல்கள் அதிகம் இருக்கின்றன. பிரச்சனைகள் அதிகம் இருக்கின்றன, நிறைவேற்ற முடியவில்லை’ என்று அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். 1960-ஆம் ஆண்டில் கல்லூரிக் தமிழ்க் குழு செயல் நிலை அறிக்கையில்—

“பல்கலைக் கழகப் போதனை மொழியாகத் தமிழை அக் குவதில் உள்ள பிரச்சனைகளையும் சர்க்கார் அறியாமல் இல்லை, சிக்கல்களை நினைத்துக் கொண்டிருந்து செயலிலே தளர்ந்தால்

1st April 1963] [திரு. மு. கருணாநிதி]

குடியாட்சித் தத்துவம் வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய் ஆகி விடும். மேலும் ஆக்கச் சிந்தனை வளர்வதற்கு இந்நாட்டு மக்களுக்கு என்றுமே வாய்ப்பு ஏற்பட முடியாமல் போய் விடும்” என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இவ்வளவுக்கும் பிறகு செயல் நிலைக் குழுவினுடைய தலைவர் ‘சிக்கல்களைப் பற்றி கவலைப் படாதீர்கள், குடியாட்சித் தத்துவத்தை உணருங்கள்’ என்று சொன்ன பிறகும் கூட, தளரா உள்ளம் படைத்த நம்முடைய அமைச்சர் பெருந்தகை இதிலே தயக்கம் காட்டுவானேன்? உள்ளபடியே செயல் முறையிலே ஏற்பட்ட தயக்கமாகக் கருதவில்லை. சிந்தனையிலே ஏற்பட்ட தயக்கமாகத்தான் நான் அதை கருதுகிறேன்.

அன்றைக்கு ‘இரண்டு அமைச்சர்களுக்குள்ளேயே போராட்டம்’ என்று குறிப்பிட்ட போது, ‘எங்களுக்குள்ளேயே போராட்டத்தை மூட்டிவிட விரும்புகிறீர்களா? அதைக் கொஞ்சம் விளக்குங்கள்’ என்று கனம் உறுப்பினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்களைப் பார்த்து அமைச்சர் அவர்கள் கேட்டார்கள். நான் அதை விளக்க விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய பழைய கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இந்த மன்றத்தில்தான் வீராவேசத்துடன் பேசினார்கள்.

“என்றாவது ஒரு காலத்தில் இந்த மாநிலத்திலுள்ள பல் கலைக் கழகங்களில் ஏதாவதொன்றில் ஆங்கிலம் போதனா மொழியாக இல்லாமல் போகுமேயானால் அந்த இடம் தமிழ் மொழிக்குக் கிடைக்குமே தவிர இந்திக்கு அல்ல என்பதை இந்த அரசாங்கம் திட்டவாட்டமாகக் கூற விரும்புகிறது” என்று பழைய கல்வி அமைச்சரவர்கள் இந்த மன்றத்திலே தான் வீரக் குரல் எழுப்பினார்கள். இப்படி வீர நெஞ்சத் தோடு . . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நானும் கல்வி அமைச்சர் பொறுப்பை ஏற்ற இரண்டு நாட்களுக்குள்ளாக இவ்வாறு வீர முழக்கம் செய்யாவிட்டாலும், இதை அப்படியே திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்தேன். தியாகராயக் கல்லூரியில் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் மாநாட்டில் பேசும்போது நான் இதை நன்றாகச் சொன்னேன்.

திரு. மு. கருணாநிதி: இந்தி அளவிலே அதைக் கூறி இருக்கலாம். தமிழைப் பயிற்சிமொழி ஆக்கவேண்டுமென்று கூறவில்லை என்பதைக் குறித்து நான் வருத்தம் தெரிவிக்காமல் இருக்க முடியாது.

இன்றைய கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் தயக்கத்திற்குக் கூறும் காரணங்களில் ஒன்றிரண்டை நாம் ஆராயவேண்டும்.

“பிராந்திய மொழிகளோடு ஆங்கில மொழியும் கல்லூரி களில் பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் குழுவினர் ஆலோசனை வழங்கி இருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் வற்புறுத்துவதுபோல் பல்கலைக் கழகத்தில்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

தமிழ் மட்டும் பயிற்சி மொழியாக இருந்தால் மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள்". இது நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களின் திருக்கரத்தால் எழுதப்பட்ட வாசகங்கள். 'பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை' என்ற பெயரால் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியினுடைய வெளியீடாக வந்திருக்கும் புத்தகத்தில்தான் அவர் இப்படிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இதற்கு உடனடியாகப் பதிலை இன்றைய கல்வி அமைச்சருக்கு அன்றைய கல்வி அமைச்சர் மூலமாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். "பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை" என்கிற இன்றைய கல்வி அமைச்சருடைய புத்தகமும், "தமிழால் முடியும்" என்கிற அன்றைய கல்வி அமைச்சருடைய புத்தகமும் இருக்கின்றன, இரண்டு புத்தகங்களையும் நான் இங்கே பேச வைக்க விரும்புகிறேன்.

இன்றைய கல்வி அமைச்சர் கூறிய அந்த வாசகத்திற்கு அன்றைய கல்வி அமைச்சர் தந்திருக்கும் பதில் என்ன?

"ஆங்கிலம் வளமுள்ள மொழி, உலகிலெல்லாம் வியாபித்துள்ள மொழி, ஆனால் நம்முடைய கல்வி பயனுள்ளதாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மொழியையும் பயன் படக் கூடிய முறையிலே உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும், என்கிறபோது தாய் மொழியல்லாத ஒரு மொழி இருக்கிறவரையில் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. சிந்தனை சக்தி வளர்ச்சி ஏற்படாது. அந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது ஆங்கிலத்திற்கு இடமில்லை. வர்ல்ட் மொழிதான் போதனை மொழியாக அமையவேண்டுமென்பதில் யாருக்கும் அபிப்பிராயபேதம் இருக்க இடமில்லை" என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்து இன்றைய கல்வி அமைச்சர் இன்னொரு இடத்தில் "ஒரு சிலர் வற்புறுத்துவது போல் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் மட்டும் பயிற்சி மொழியாக இருந்தால் தேசிய ஒருமைப்பாடு பாதிக்கப்படும் . . . பல்கலைக் கழகங்கள் எல்லாம் தனித்தனி ஸ்தாபனங்கள் ஆகி பிரிவு மனப்பான்மை வளர இடம் ஏற்பட்டு விடும்" என்று 'பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை' என்கிற புத்தகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

அன்றைய கல்வி அமைச்சர்—"சர்வகலாசாலை போதனை மொழி பற்றி அகில இந்திய ரீதியிலும் சிந்திக்கப்பட்டது. சர்வ தேச மொழி என்ற முன்றயில் ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழியாகக் கற்பது அவசியம் என உணரப்பட்டாலும், ஆங்கிலத்தில் பாடங்களைப் போதிப்பது கூடாது" என்று 'தமிழால் முடியும்' என்கின்ற புத்தகத்தில் கூறி இருக்கிறார்.

இன்றைய கல்வி அமைச்சர் என்ன கூறுகிறார்?

உலகில் உள்ள எல்லா நாடுகளும் தங்களுடைய நாட்டுக் குழந்தைகளுக்கு அந்தந்த நாட்டுத் தாய்மொழியுடன் பிற மொழிகளையும் கற்றுத் தருகிறார்கள். எனினும் நாட்டில் அராபிய மொழியுடன் ஆங்கிலம் கற்றுத் தரப்படுகிறது. ரஷ்ய

1st April 1963] [திரு. மு. கருணாநிதி]

நாட்டில் பல பிரதேசங்களில் ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது தமிழ் நாட்டில் மொழிப் பிரச்சனை அர்த்தமற்றது என்றே தோன்றும்," என்று கூறியிருக்கிறார்.

இதற்கு அன்றைய கல்வி அமைச்சர் கூறுவதென்ன?

“உலகில் உள்ள எந்த நாடுகளைப் பார்த்தாலும், அவர்களுடைய மொழியிலே பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது, ஆங்கில மொழியையும் கூடவே கற்றுக் கொள்ள முடியும் என்று ஏற்படுகிறது. ஆங்கிலத்தைப் போதா மொழியாக இல்லாமலே கற்றுக் கொள்ள முடியும் என்பதை அவர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய குழந்தைகளுக்கு அறிவுக் குறைவா? திறமைக் குறைவா? என்று தான் தான் கேட்கிறேன்”. என்று அன்றைய கல்வி அமைச்சர் இன்றைய கல்வி அமைச்சரைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

‘பரிட்சார்த்தமாகக் கோவையில் தமிழைக் கல்லூரிப் பயிற்சி மொழியாக்கும் திட்டத்திற்குப் போதிய மாணவர்கள் வரவில்லை’ என்பது இன்றைய கல்வி அமைச்சரவர்களுடைய வாதம். இன்றைய கல்வி அமைச்சருடைய இந்த வாதத்தை, அன்றைய கல்வி அமைச்சர் எப்படித் தீர்த்து வைக்கிறார்?

“இப்பொழுது நாம் தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக ஆக்கி, சட்டம் வகுத்து அது ஆட்சி மொழி ஆகிக் கொண்டும் வருகிறது, கூடிய சீக்கிரம் எல்லா விவகாரங்களும் இங்கு தமிழிலேயே நடக்கும். அப்படியிருக்கும் போது ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் இந்த நிர்வாகத்தை எப்படி நடத்த முடியும்? முடியாது. ஆகவே தமிழ் படித்தவர்களுக்குத்தான் உத்தியோகத்தில் முதல் இடம் கொடுக்கப் போகிறோம் என்றால், தாகவே இதற்கு முக்கியத்துவம் வந்து விடும்” என்று அன்றைய கல்வி அமைச்சர் அருமையாகப் பதில் சொல்கிறார்.

இன்றைய கல்வி அமைச்சர் “நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப் படையில், ‘தமிழகம் உவப்ப, பாரதம் உவப்ப’ என்று கூறவில்லை. ‘உலகம் உவப்ப’ என்று தெளிவாக்கியதின் மூலம் அவருடைய உலகக் கண்ணோட்டத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்” என்று சொல்கிறார்.

இதற்கு அன்றைய கல்வி அமைச்சர்—

“மொழியைப் பற்றிப் பேசும்போது—உலகத்தைப்பற்றிப் பேசியவர்கள், நாட்டை மறந்து விட்டார்கள், நாட்டைப் பற்றிப் பேசியவர்கள் உலகத்தை மறந்துவிட்டார்கள் என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

இதை நான் எடுத்துச் சொல்வதற்குக் காரணம், “பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனை” என்ற பெயரில் நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் வெளியிட்டிருக்கும் புத்தகத்தில் சில கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறார்கள் என்பதற்காகத்தான். உள்ளபடியே சட்ட மன்றத்தில் அவரைக் காணும் நேரத்தில் மென்மையான குரலில், சில நேரங்களில் எதிர்க் கட்சிகளைக் குத்த வேண்டுமென்பதற்காக உபயோகிக்கும் சில வார்த்தைகளைத் தவிர,

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

அத்தனை வார்த்தைகளும் தென்றலாக விழும். அப்படிப்பட்ட கல்வி அமைச்சரை இங்கே சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால், 'பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனையில்' சந்தித்திருக்கிற கல்வி அமைச்சராக இருக்கிற அவர் மிக மிக முரட்டுத்தனம் வாய்ந்த கல்வி அமைச்சராக இருக்கிறார். (எதிர்க்கட்சித் தரப்பில் ஆரவாரம்).

சட்டமன்றத்திலே சொல்லும் நேரத்தில் என்னென்ன மொழிதான் இங்கே அனுமதிக்கப்படலாம். எந்த அளவுக்கு நாகரிகமாகத் தாக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். ஆனால், நான் அவருடைய இந்தப் புத்தகத்திலே தேடி எடுத்த வார்த்தைகளைச் சொல்கிறேன். தமிழை போதனா மொழி ஆக்கவேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிற கட்சியைப் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டிருக்கும் வாசகங்கள் என்ன? 'வழி இல்லாதவர்கள்', 'இழிதகையாளர்', 'மூடத்தனம் கொண்டவர்', மாமேதையர்', 'பேதைகள்', 'தேம்பி அழும் திருக்கூட்டத்தார்' என்கிற இத்தகைய வாசகங்கள் வெட்கக்கேடான நிலைமையை உண்டாக்கியிருக்கின்றன. இதிரே காணும் நேரத்தில் மென்மையாகவும், மிருதுவாகவும் பழகிக் கொண்டிருக்கும் நம்முடைய கல்வி அமைச்சரா அப்படி எழுதினார் என்று நாங்கள் வியப்படையும் அளவுக்கு அந்த நூலில் இத்தகைய வாசகங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. சோஷலிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும், தமிழரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், தமிழை போதனா மொழி ஆக்கவேண்டுமென்று கல்வி அமைச்சருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்கள். அந்தக் கடிதத்தில் இரண்டொரு இடங்களில் பிழைகள் இருந்தன. அந்தக் கடிதத்தைப் புத்தகத்தில் எடுத்துப் போட்டு 'ஒழுங்காகத் தமிழில் கடிதம் எழுதத் தெரியாதவர்கள், தமிழ் போதனா மொழியைப் பற்றிப் பேசுவதா?' என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குக் கோபமா படுவது? இந்த நிலைமை இருக்கிறதே என்று வருத்தம் அல்லவா படவேண்டும்? இப்படிப்பட்ட கடிதங்கள் எழுதப்படுகிற நிலைமை இருக்கிறதே, தமிழுக்குச் சரியான ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுக்கப்படவில்லையே என்று வருத்தம் அல்லவா பட்டிருக்கவேண்டும்? இப்படியா புத்தகத்தில் போட்டு உலகத்திற்குக் காட்டுவது 'எங்களுடைய தமிழின் இழிநிலையைப் பார், தமிழ் தாழ்ந்து கிடக்கும் கோரத்தைப் பார்' என்று உலகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்கள் எழுதிய அந்தப் புத்தகத்திலாவது பிழை இல்லாமல் இருக்கிறதா? 'தெய்வீகம்' என்பதற்கு 'தெய்வீகம்' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போல 'உலக வழக்கு' என்பதற்கு 'உலகவாழ்க்கை' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அதற்காக "இந்தப் புத்தகத்தை எழுதியவருக்குத் தமிழ் அறிவு இருக்கிறதா?" என்று கேட்டு விடுவது? அந்தக் கடிதத்திலே வந்த பிழையைக் காட்டுவதற்கு, மந்திரியினுடைய மனதிலே இருக்கும் பிழைகளைச் சேர்த்து, 'உங்களுக்குத் தமிழை வளர்க்க என்ன யோக்கியதை

1st April 1963] [திரு. மு. கருணாநிதி]

இருக்கிறது?' என்று கேட்கும் முறையில் 'மூடத்தனம்', 'இழிதகையாளர்' என்றெல்லாம் மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது உள்ளபடியே என் போன்றவர்களுடைய உள்ளத்திலே மிகுந்த வேதனையை அளித்திருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

கடைசியாக, நான் இங்கே கொடுத்திருக்கும் திருத்தத்தைப் பற்றி ஓரிரு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இந்தி மொழியில், அதாவது இரண்டாவது மொழியில், இந்தி அல்லது இந்திய மொழிகளில் ஒன்று என்ற பகுதியில் பொதுத் தேர்வு இருத்தல் ஆகாது' என்ற திருத்தத்தை நான் இங்கே கொடுத்திருக்கிறேன். அதை வலியுறுத்தவும் போகிறேன். அந்தத் திருத்தத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நேரத்தில் திரு. மணி மொழியார், பேசும்போது 'இந்தியிலே பரிட்சை வேண்டாமென்று சொல்கிறீர்களே, சரித்திரத்திலே புவியியலிலே பரிட்சை வேண்டுமென்கிறீர்களே, என்ன அர்த்தம்?' என்று அமைச்சர் அவர்கள் கேட்டார்கள். நான் அப்போது குறிக்கிடுவது முறையல்ல. இப்போது அதற்குப் பதில் சொல்ல விரும்புகிறேன். 'ஆறு வயது பெண்ணுக்கும் அறுபது வயதுக் கிழவனுக்கும் திருமணம் வேண்டாம்' என்றால் உடனே அப்படித் திருமணம் வேண்டாமென்று சொன்னவனைப் பார்த்து, ஒரு வாஸ்பமான பையனுக்கும், யவ்வனமான மங்கைக்கும், திருமணம் நடைபெறும் நேரத்தில், 'அன்றைக்கு ஆறு வயதுப் பெண்ணுக்கும், அறுபது வயது கிழவனுக்கும் திருமணம் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டு இப்போது மாத்திரம் எப்படி ஒத்துக்கொள்கிறாய்' என்று கேட்பது? (சிரிப்பு)

இந்திப் பரிட்சை கிடையாது என்று நீங்கள் முதலில் சொன்னீர்களே, கனம் சபாநாயகர் மூலமாக நான் கனம் கல்வி அமைச்சரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படிச் சொன்ன நேரத்தில் எல்லாப் பாடங்களுக்கும் பரிட்சையை எடுத்துவிட்டா சொன்னீர்கள்? எந்தப் பாடத்திற்கும் பரிட்சை கிடையாது, இந்திக்கும் கிடையாது என்று சொன்னீர்கள்? மத்திய அமைச்சர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் டில்லி ராஜ்ய சபா மன்றத்தில், 'என்ன காரணம் பற்றியோ தமிழ் நாட்டில் இந்திப் பரிட்சையை எடுத்து விட்டார்கள்' என்று கோபத்தோடு சூசகமாக எடுத்துக்காட்டி, 'இது தேசிய ஒருமைப் பாடு தீர்மானத்திற்கு ஒத்தது அல்ல, அதற்கு முரணானது' என்று சுட்டிக் காட்டிய பிறகு, நமது அமைச்சர் பெருந்தகை அவர்கள் இங்கே நிருபர்களிடத்தில் பேசியபோது வீரத்துடன் பதில் சொன்னார்கள். என்ன சொன்னார்கள்? இந்திப் பரிட்சை கிடையாது என்று சொன்னார்கள். அதற்காகப் பாராட்டுதலை இந்த மன்றத்தில் பெற்றார்கள். இந்திப் பரிட்சை கிடையாது என்று கூறிய அவர், அதற்கு முன்பு பத்திரிகை நிருபர்களைக் கண்டு பேசிய நேரத்திலே இந்திப் பரிட்சை கூடாது என்பதற்குச் சில நல்ல பல காரணங்களை

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1st April 1963]

எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். “இரண்டாவது பாகத்தில் மொழிப் பரீட்சை வேண்டாமென்று செய்ததற்குக் காரணம் முக்கியமானது, இந்தப் பரீட்சையில் குறைந்த பட்ச மார்க் வாங்க வேண்டுமென்று விதி கிடையாது. அந்த விதி செய்த பிறகு பரீட்சைக்குச் செல்லும் மாணவன் அந்தப் பரீட்சையில் ஒன்றுமே எழுதாமல் வெறும் காகிதத்தை மடித்துக் கொடுத்து விட்டுப் போகிறான். இது அந்த மொழியை அவமதிப்பதாகும். இம்மாதிரியான பரீட்சை கேலிக் கூத்து வேண்டாம் என்றுதான் பரீட்சை ரத்து செய்யப்பட்டது. இம்முறை புதிதல்ல; முன்பு படிக்கும்போது ‘பி’ க்ரூப் பாடத் திட்டம் இருந்தது; அதில் பரீட்சை கிடையாது” என்றெல்லாம் ஆதாரங்களை தேடி, அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தார் நிருபர்களிடத்தில். அதுமாத்திரமல்லாமல் ஜனவரி மாதம் 7-ம் தேதி நிருபர்களுக்கு அளித்த பேட்டியில் ‘இந்தப் பரீட்சையில் தேறுவதற்காகக் குறைந்தபட்ச மார்க் இருக்கவேண்டும் என்பது தமது சொந்த கருத்து என்றும், அவ்வாறு குறைந்தபட்ச மார்க் நிர்ணயித்தால் பின்வழியாக இந்தியைப் புகுத்த சர்க்கார் முயற்சிப்பதாக ஆட்சேபம் கிளம்பும் என்றும், தற்சமயம் சர்ச்சை எதுவும் தோற்றுவிக்கத் தாம் விரும்பவில்லையென்றும் ஆகவே இந்தப் பரீட்சையைக் கைவிடுவது பொருத்தமானது என்றும் பக்தவத்சலம் குறிப்பிட்டார்” என்று பத்திரிகைகளில் வந்திருக்கிறது. பிறகு ஏன் இப்போது சர்ச்சையைக் கிளப்புகிறார்கள்? லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் அங்கே சர்ச்சையைக் கிளப்பிய பிறகு, அதை மூடி மறைக்க வேண்டிய நிலைமைக்கு, குழப்பத்தைத் தீர்க்க வேண்டிய நிலைக்கு அத்தகைய நெருக்கடிக்கு ஆளாக்கப்பட்டார்களா? அந்தக் குழுவில் அமர்ந்து வலுவூட்டிய பெரியவர்களுள் மிக முக்கியமானவர்கள், டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார் அவர்களிடம் ஜனவரி 13-ல் நிருபர்கள் பேட்டி கண்டபோது, அவரும் சொல்லியிருக்கிறார், இரண்டாவது பிரிவு மொழியில் பரீட்சை நடத்தும் திட்டம் கைவிடப்பட்டது பற்றி கேட்கப்பட்டபோது அவரும் சொன்னார், “குறைந்தபட்ச தரம் இருந்து வருவதுதான் பிரச்சனை. இல்லையேல் பரீட்சைகள் வெறும் ஏமாற்று வித்தைதான். முன்பெல்லாம் ‘க்ரூப்’ பாடங்களில் பரீட்சைகள் எதுவும் நடந்தது இல்லை” என்று தான் அவரும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். கடைசியாகச் சொல்லுவேன், அமைச்சர் அவர்கள் பரீட்சை வைப்பதற்குக் காரணங்களை வலியுறுத்தும்போது பரீட்சையில் தேறியவர்கள், நல்ல எண் எடுத்தவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் இருக்கிறது. ஆகவே பரீட்சை இருந்தால்தானே நல்ல எண்களை எடுத்து ஸ்காலர்ஷிப் பெற முடியும்? என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். இதுவே இந்தியைத் திணிப்பதற்கு மத்திய சர்க்காரால் நடத்தப்படுகிற ஒரு மறைமுகமான தூண்டுகோல் அல்லவா? அதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? நாம் அந்தத் தூண்டுகோலுக்கு பலியாக வேண்டுமா? இதன் மூலமாக இந்தி திணிக்கப்படவில்லை என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? மறைமுகமாகத் திணிப்ப

1st April 1963] [திரு. மு. கருணாநிதி]

தற்கு இதுவும் ஒரு வழி இல்லையா? வேறு மாநிலங்களில் இந்தி கட்டாயமாக இருக்கிறது, இங்கே அப்படிக்கட்டாயம் இல்லை என்று கூறினால் அம்மாதிரியாக இருக்கக் கூடிய நிலைமைக்குக் காரணம் யார்? 1937-ம் ஆண்டு முதல் நடைபெற்று வருகிற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் விளைவாகவும், இயக்கம் கொண்ட போர்க்காலமும், இரண்டு மூன்று பேர்கள் பிணமாக ஆனதும், தாய்மார்கள் காராக்கிருகத்தில் தொல்லைகள் அனுபவித்ததையும் மறந்து விட முடியுமா? அந்தப் போராட்டங்களின் விளைவுகளையும் பொருட்படுத்தாமல் இப்போது மறைமுகமாக இந்தி திணிக்கப்படுகிறது. நமது குடியரசுத் தலைவர் மதிப்புக்குரிய டாக்டர் ராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள் கல்கத்தாவில் ஜனவரி 20-ல் நிகில் பாரத வங்க பாஷா பிரச்சார சமீதியின் புதுக் கட்டடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டியபோது குறிப்பிட்டிருக்கிறார், “இந்தியைப் பரப்ப இப்போது முயற்சி செய்யப்படுவதால் அதன் எதிர்காலம் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. இந்தி பேசப்படாத பிரதேசங்களிலும் ஹைஸ்கூலில் இந்தி கட்டாயமாகப் போதிக்கப்படுகிறது. துளசிதாசர், மீராபாய் நூல்களைப் பரப்பினால் மேலும் இந்தி பரவும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆகவே இந்தியைப் பரப்புவதற்கான மறைமுக முயற்சிகள் நாட்டிலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதற்குத் துணை போக வேண்டும் என்று ஹிந்தியில் பரீட்சை வைப்பது, நல்ல எண் எடுக்கவேண்டுமென்று சொல்வது, மாடரேஷன் என்றெல்லாம் மழுப்புவது அத்தனையும் மறைமுகமாக ஹிந்தியைத் திணிக்க நினைப்பவர்கள் போகிற துணையே அல்லாமல் வேறு அல்ல.

கடைசியாகக் கேட்டுக்கொள்வோம், நமது கல்வி அமைச்சரை எல்லா மாநிலங்களிலும் இருக்கிற அமைச்சர்கள் வயதோடு ஒப்பிடும்போது, அறிவோடு ஒப்பிடும்போது, அனுபவத்தோடு ஒப்பிடும்போது, தியாக உள்ளத்தோடு ஒப்பிடும்போது அவர்களிலே யாருக்கும் தாழ்ந்த கல்வி அமைச்சர் இல்லை; உங்கள் குரலை உயர்ந்த குரலாக ஆக்கிக் கொண்டு, மத்திய அமைச்சர் திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களுடைய குரலை மங்க அடிக்கிற விதத்தில் கிளப்பி, இந்திப் பரீட்சை கிடையாது என்று சொல்லுங்கள். அதற்கு அவர்கள் முடியாது என்று சொன்னால் மான உணர்ச்சியோடு ராஜிநாமா செய்யப் போகிறோம் என்றாவது அறிவித்து விடுங்கள், அதுவே தக்க வழி, என்று கூறி உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கோ. ராஜாராம்: மதிப்புக்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, அவை முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கிற கல்விக் கொள்கை பற்றிய குறிப்பினை நான் ஆதரிக்கிறேன். இன்றைய தினம் இந்த மாநிலத்தில் ஆட்சி புரிகிற அரசு அதன் தலைமை—தலைமை என்ற நாளிலே இந்த நாட்டு நிலைமை என்ன என்பதை இந்த நேரத்தில் ஒரு முறை சிந்தித்துப் பார்ப்பதும், ஒரு முறை திரும்பிப் பார்ப்பதும் நல்லது என்று கருதுகிறேன். இந்த நாட்டு மக்களுடைய அறிவுக் கண்களையெல்லாம் குருடாக்குகிற வகையில் கல்வித்